

Gemenskapen i Kristi kropp

Vision

Alla kristna har erfarenheter av kristen gemenskap. Vid studiet av Apostlagärningarna framträder en bild av den kristna gemenskapen som ter sig annorlunda än den upplevelse många har av kristen gemenskap. "Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endröktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och håll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje." (Apg 2:44-46) Drömmarna väcks till liv. Tänk en gemenskap som träffades varje dag till bön? Rapporter om väckelserna i Sydkorea och Etiopien vittnar om en verklighet, inte bara en dröm. Tänk en gemenskap där man älskade varandra, brydde sig om varandra, delade allt, där man kunde vara öppen med allt och möta förståelse, stöd? Tänk en gemenskap som var välkomnande, där ensamma och socialt åsidosatta kunde hitta en hemort mitt i ett individualistiskt och självupptaget samhälle?

Verklighet

Men så vaknade jag ur drömmen. Den nedslående verkligheten väckte mig och besvikelsen över den kristna gemenskapen välldes över mig. Apostlagärningarnas kyrka och tanken på en välkomnande, andlig, kärleksfull och bedjande gemenskap kändes avlägsen. Om jag var ensam innan kunde det kännas ännu ensamare i församlingen, vars befintliga gemenskap var som en ointaglig borg. Om jag mötte någon form av vänskap kändes den ofta ytlig, ingen som egentligen hade lust att lyssna, dela, och kanske bära lite av min börda. När jag jämförde med andra församlingar kunde jag se hur andra hade rik andlig gemenskap, medan jag mötte likgiltighet inför att be och vara tillsammans som kristen familj. Besviknen, och bitter, tänkte jag på den bibliska församlingen som jag kunde skönja i Apostlagärningarna. Var fanns en *biblisk* församling? Inte kunde jag säga som Paulus, om församlingen i Korint: "Jag tackar alltid min Gud för er." (1 Kor 1:4) Åtminstone inte innan jag läste brevet till denna *bibliska* församling. När jag läst kunde jag nästan bli upprörd över Paulus tacksamhet. Han beskriver bittra läger i gemenskapen (1:12), där man håller sig till olika andliga fäder – Paulus, Apollos, Kefas, Laestadius, Rosenius, Schartau... Han beskriver hur de ser mellan fingrarna på grova synder, "otukt som man inte ens finner bland hedningarna" (5:1). Och när församlingen i Korint firade Herrens måltid och sedan hade s k kärleksmåltid, tänkt som ett uttryck för kärleken i gemenskapen, så gestaltades den djupa splittringen i gemenskapen med att de rika hade fest medan de fattiga agerade skamsna åskådare, eftersom de inte hade något att äta (kap 11). Faktum är att brevet till Korint, som vi har så stor välsignelse av, knappast hade kommit till om det inte vore för den s k gemenskapen i församlingen. Kanske att jag snarast hade lämnat deras gemenskap!

Realism

Och så ringer Paulus ord i mina öron. "Jag tackar alltid min Gud för er." Men tacksamheten baseras inte på att de var så goda, så kärleksfulla, för att där fanns en så härlig, välkomnande och andlig bönegemenskap som bar. Paulus förklarar att tacksamheten är riktad till Gud "för den Guds nåd som ni har fått i Kristus Jesus." Guds nåd fanns i Korint. Och Guds nåd ges bara till syndare. Paulus påminner hur han bestämt sig för "att inte veta av något annat än Jesus Kristus och honom som korsfäst" (2:1-2) när han var i Korint. Jesus korsfästes för syndare. Till dem som befann sig i Korint hade Paulus predikat, väl medveten om deras förfärliga synder. Han såg gemenskapen i ljuset av Guds nåd, synden utplånad i Kristi död, och gav inte upp hoppet om församlingens gemenskap. Guds nåd skyler över många synder och "fostrar oss att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt" (Tit 2:11). Hela livet är omvändelse. Aldrig blir vi färdiga. Så länge synden är i mig finns risken att de andra blir besvikna på mig. Men här är paradoxalt nog början på själva *hemligheten* med en kristen gemenskap – gemenskapen i Kristi kropp.

Gemenskapen med Kristi kropp

De andra i gemenskapen, som verkar så självupptagna, likgiltiga, oandliga, svaga till bön, bittra – varför är de där? I den *kristna* gemenskapen? För att bara där finns Kristus. De möter upp – *jag* möter upp – för att hos honom finns syndernas förlåtelse och det eviga livets ord. Martin Luther liknar församlingen vid ett sjukhus dit sjuklingarna

strömmar för att möta Läkaren. I den kristna gemenskapen har vi till sist bara två saker gemensamt. Synd. Och syndernas förlåtelse. De andra är inte perfekta. Det finns en anledning till att jag blir besviken. Jag är inte perfekt. Det kanske tom. var så att hela min inställning till gemenskapen var självcentrerad: vad får jag ut av de andra (istället för att ställa frågan vad jag kan ge dem)? Den kristna församlingen har Jesus själv instiftat för att genom den låta Guds nåd förmedlas till just sådana som oss. *Kyrkan är de heligas samfund i vilket evangelium rent förkunnas och sakramenten rätt förvaltats* (CA VII). Det ger mig perspektiv på gemenskapen i Kristi kropp. Vad som gör den kristen är inte människornas andlighet eller särskilda kärlek. Kristus gör gemenskapen kristen. Därför måste all kristen gemenskap centreras kring den gemenskap som är med Jesus. Och en sådan gemenskap erbjuds: "Välsignelsens bägare som vi välsignar, är den inte *gemenskap* med Kristi blod? Brödet som vi bryter, är det inte *gemenskap* med Kristi kropp?" (1 Kor 10:16)

Gudstjänstgemenskap

Kristen gemenskap är *gudstjänstgemenskap*, för där är gemenskap med Kristus. I gudstjänsten, som måste stå i centrum i församlingens liv, händer något viktigt med vår gemenskap. Till att börja med sker något grundläggande. Synden avslöjas, bekänns, förlåts. En realistisk verklighetsbeskrivning. Gemenskapen består av syndare som benådats. Vi kan inte ha för höga förväntningar på varandra. Förväntan ska vara på syndares frälsare och vän. Han talar. Han räcker sin kropp och sitt blod till oss. Det gör oss *levande*. Paulus kunde tacka Gud för Korint och hoppas på församlingen, "för den Guds nåd ni fått i Kristus Jesus". För den nåd *vi* får i Kristi ord och sakrament. Till honom står vårt hopp. Det finns ingen genväg till härlig, andlig, kärleksfull gemenskap. Försöker vi skapa sådana gemenskaper i egen kraft blir vi till slut besvikna, eller så kommer vi snart att upptäcka att det är ett fuskverk, där äktheten saknas. Det går inte att hoppas mer på den kristna gemenskapen än vad Kristus är där med sitt ord, sin nåd, och sina sakrament. Han kan förändra på djupet. Och då ska vi också komma ihåg att om Jesus inte finns i, predikas och räcks till församlingen, så är det ingen kristen gemenskap - hur mycket "kristna gemenskapsaktiviteter" som arrangeras.

Gemenskapen i Kristi kropp

Gemenskapen i Kristi kropp går långt utöver den lokala församlingens gränser. Det går aldrig att slå sig till ro med att ha "fått till" gemenskapen i den egna församlingen. Blotta tanken odlar en okristlig självtillräcklighet. Gemenskapen i Kristi kropp spränger landsgränser, språkgränser, kulturgränser och söker (och finner) gemenskap. "Här är inte jude eller grek, slav eller fri, man och kvinna. Alla är ni ett i Kristus Jesus." (Gal 3:28) Att vara i Kristi enda kropp innebär att jag inte kan skaka av mig ett obekvämt lillfinger, hur gärna jag än vill. Olikheterna gör det svårt för oss, men - och här ligger en djup välsignelse - den tvingar fram desto mera kärlek ur oss, vilket kan ske om Kristus först fått ge sig själv till oss. Att jag skulle bry mig om den där människan som jag inte förstår, som är så besvärlig och tröttsam att lyssna på, som är så annorlunda - det kan bara ske när jag på djupet får se att Kristus bryr sig om *mig* (som är så oförstående, besvärlig, och tröttsam!). Han lägger tom. sin heliga kropp och sitt dyrbara blod på mina orena läppar - men till syndernas förlåtelse. Evangeliet kallar mig ut ur mig själv och min bekvämlighet - till att se på andra som Kristus ser på mig. Han la av sig *allt*, trampade på sin bekvämlighet, gav sitt liv. För alla. De älskvärda, de udda, de ensamma, de sociala, de trevliga, de vrånga. Den kristna gemenskapen har aldrig som enda syfte att fylla *mina* sociala behov. Hur skulle jag själv vilja bli bemött om *jag* är den som är lite udda, som är ny, som är ensam? Och kanske bär jag på smärtsamma erfarenheter av just detta! Men åtminstone en mötte mig. Andra vände bort sina ansikten, men en vände sitt ansikte *till* mig. Jesus. Med nåd och frid. Sist och slutligen är det Han som gör skillnaden på den *kristna* gemenskapen och annan gemenskap. Därför kan vi - med Paulus - tacka Gud för varje församling, vare sig gemenskapen är bristfällig eller underbar, med tillägget: "för den Guds nåd ni fått i Kristus Jesus."

Jakob Appell